

Kapitel 1: Trolde

Den sjette måneds tyvende dag (20/6 558)

Sylgja gned sit ben ind i livgivende salve.

”Kan du mærke det?” spurgte Breke der var ved at gøre et bål klar.

”Det stikker,” sagde Sylgja. ”Lidt ligesom en sovende arm. I modsætning til den holder det bare aldrig op.”

”Hvordan kan du sove for det?”

”Man vænner sig til det. Jeg tror at man kan lære at leve med alt hvad kroppen udsætter os for.”

”Du har sikkert ret. Jeg henter lidt mere brænde.”

”Gør det, jeg går ingen vegne.”

De lo kort sammen inden Breke gik ind i skoven. Hun følte sig mere hjælpeløs her i det åbne land end hun havde gjort i klostret. Der havde hun sine rutiner og opgaver som fik hende til at føle sig nyttig. Herude i naturen vidste hun ikke hvad hun kunne bidrage med. Breke hentede brænde og sørgede for dyr og vogn. Hendes opgave var alene at blive siddende på vognen uden at falde af. Flere gange i løbet af de første dages rejse havde hun tænkt på hvorfor hun var taget med, og hvad han ville med hende. De var søskende, javist. Og han skulle hjem til familien i et år, jo tak. Men hvad skulle hun med for? Ingen ville ønske at se hende. Var hun blevet for fem år siden, havde hun fået lov til at ligge i et hjørne og sygne hen. Det var kun Sharas insisteren på at hun skulle med dem, at hun var deres ansvar, der havde givet hende en udvej til et liv i Wykks Orden.

Sylgja var så taknemmelig over for den store kvinde, hvis blide stemme stod i så skærende kontrast til det billede Breke tegnede af hende. Selv huskede hun kun synet af hende fra en vag barndomsoplevelse, og det kunne lige såvel have været en helt anden ogrin. I et lille menneskebarns øjne ville de alle ligne hinanden med deres store hænder og grove ansigter. Alene deres størrelse var nok til at selv en blind pige som Sylgja følte sig ydmyg i deres nærvær. På sin vis var det den egenskab hos ogrinerne i Wykks Orden som hun beundrede mest. De præsterede at være ydmyge trods deres størrelse og den respekt som folk omgav dem med.

”Så er der brænde,” sagde Breke med stolthed i stemmen og smed en favnfuld træ ved bålstedet. ”Der skulle være nok til hele aftenen i det her vejr. Vi har været heldige med at det ikke regner. I morgen når vi hytten. Den vil give ly.”

”Hvis den ikke er optaget,” tilføjede Sylgja.

”Mon ikke det går.”

”Har du tænkt dig at bruge din status.”

”Hvis det er nødvendigt for at sikre dig en ordentlig soveplads, gør jeg det gerne. Ellers er det forbudt for mig at gøre brug af ordenens privilegier.”

”Det er godt at høre at jeg er sådan et særligt menneske.”

”Du er min søster. Jeg vil gøre alt for dig. Om det så er at bryde reglerne.”

Hun lo af broren. ”Du er et skrydehoved nogle gange.”

”Sikkert, men det er kun for at tjene frøkenen. Nu skal jeg gøre dig den tjeneste at tænde op.”

”Lad mig gøre det,” afbrød Sylgja ham. ”Jeg har brug for at føle mig nyttig.”

”Så sandelig ædle søster, tænd op og jeg skal finde maden frem. Et fyrsteligt måltid er det ikke, men det forslår til to sultne unger.”

Hun smilede og tændte op. Hendes skulder var muligvis svagere end andres, og hendes ben var mere belastning end hjælp, men hendes hænder var stærke og duelige. At tænde op i et bål var det mindste hun kunne gøre. Dertil behøvedes hverken syn eller løben omkring.

”Tror du de bliver glade for at se os?” spurgte Breke.

”Far gør,” svarede Sylgja mindre sikker på at de andre ville sætte pris på hendes selskab.

”Hvad med Torgerd?”

”Hun vil løfte dig over sit hoved, hvis hun kan. I det sidste brev skrev hun at hun er gravid igen. De har fået så mange børn.”

”Selv Halldis har flere børn.”

”Tre og en mand,” sagde Sylgja med et suk. Chansen for at få en mand var nærmest ikke-eksisterende for en lam. Hvem ville trækkes med hende? Det var lige meget. Hun havde affundet sig med sin skæbne og ville blive healer i Wykks Orden.

”Hvor gammel er Ottar blevet?” spurgte Sylgja.

”Han er tre år ældre end mig, så regn det selv ud.”

”Femten,” sagde Sylgja. ”Han er næsten voksen.”

”Han er med garanti ligeså meget dreng som han altid har været.”

”Det er muligt. Han er der alligevel ikke når vi kommer.”

”Hvad?”

”Han er jo i tjeneste.”

”Nå ja, han er i Vildtofte, ikke sandt?”

”Det var det mor skrev.”

”Mon ikke han kommer hjem i løbet af sommeren?”

”Har han ingen får at se til?”

”Og du tror at det forhindrer ham i at se til os?”

”Det kan jo være at han er ligeså pligtopfyldende som sin yndlingsbror.”

”Jeg klarer mig uden ham.” Breke kunne stadig se hvordan det lig Ottar havde fået ham til at prikke til, havde bevæget sig, mens Ottar skraldgrinede.

”Gode venner har I aldrig været.”

”Næh, men vi er brødre. Venner får man udenfor familien.”

”Var Amalwin trist over at I skulle skilles?”

”Du kender ham. - Det er kun et år, sagde han. Desuden er han selv væk i samme periode. Jeg får ham at se igen. Hvad med dig? Nogen du vil savne? Kykio?”

”Hun er flink, men siden hun flyttede ud på gården til ham tåben, har jeg kun set hende få gange, og der kunne hun kun snakke om det barn der voksede i hendes mave, eller barnet der lå hendes skød, eller den måde hendes mand gik på. Jeg tror at man glemmer mig når jeg ikke er til stede. Det er så let at overse den invalide henne i hjørnet.”

Breke ville sige hende imod, men holdt ordene i sig. Han havde lært at man skulle holde sig til sandheden, også når den var ilde hørt, og han kunne ikke lade være med at mistænke Sylgja for at have ret. Der var mange der omtalte hende som krøblingen når de var sikre på at han ikke var i nærheden. Med sine brede skuldre og hurtige replikker var han dårligt selskab for en der generede hans søster. Kun Ingisfryd og nogle få søstre i Wykks Orden var respektfulde nok til at tale pænt om Sylgja hele tiden, og Ingisfryd var efterhånden så svag at de tvivlede på at hun ville overleve det næste år. De fleste af ordenens 'projekter' var desværre mere håbløse end Sylgja.

Den sjette måneds enogtyvende dag (21/6) 558

”Ved alle Fernos dæmoner for et vejr,” brokkede Breke sig og skubbede for at få vognen igennem pløret. ”Kunne de ikke have givet os et dyr mere? Hvornår har et kreatur været nok til at trække en vogn i det her vejr? Hold den til højre.”

Sylgja hørte sin brors råb i den silende regn. Hun trak let i seletøjet og fik dyret til at rette op i den

angivne retning. Det var egentlig grotesk at have en blind pige til at styre vognen. Havde de haft et andet valg, ville de have gjort det anderledes, men efter flere dages solskin var vejret slået om, og de var blevet fanget i dette sjap. Heldigvis var det sommer, og de kunne se en ende på turen, hvis vognen holdt. Det værste var at de med denne fart ville gå glip af festlighederne i forbindelse med sommerfesten. Alle var taget til byerne for at fejre årets største højtid, og de var efterladt alene på smattede veje med et kreatur der ikke gad gå når det regnede.

”Der er en grotte lidt fremme,” sagde Breke der nu gik ved siden af vognen. ”Vi gør holdt der. Så længe vejret teer sig på den måde, kommer vi alligevel ingen veje med den sure gamle ko.”

”Hun vil bare gerne hvile lidt,” undskyldte Sylgja klovdyret. Hun kunne selv høre hvor tåbeligt det lød, men Breke må have smilet af kommentaren. Han klappede hende på hånden og trampede op til dyrets hoved og førte den med sig til grotten, hvor de gjorde holdt.

”Jeg tror den bliver hyppigt brugt,” sagde Breke om grotten da de havde fået sat sig. ”Der er rester af alt muligt.”

”Hvem bruger den?” spurgte Sylgja.

”Mest rejsende ser det ud til, men også gobliner. Der er en del spor som typisk bliver efterladt af de små bæster, og et enkelt af en trolde.”

”Stort?”

”Som det nu er med trolde.”

”Har den været sammen med nogen?”

”Muligvis, det er svært at sige. Jeg er ikke ekspert i den slags.”

”Men du ved noget om spor?”

”Lidt basal træning har man jo.”

”Hold op med den falske ydmyghed. Du så det med det samme. Det betyder at du ved noget.”

”Et og andet ved man jo.”

”Og hvad er det så du ved?”

”Der er trolde i området, og de kan lide at sidde her i grotten og se ud i regnen. Den her trolde har været i grotten indenfor den seneste uge.”

”Tror du den kommer igen?”

Breke sukkede. ”Muligvis, der er ikke rigtig noget vi kan gøre ved det. Hvis den sætter pris på tørvejr vil den muligvis blive tiltrukket af et bål. De fleste trolde hader ild og bliver hellere ude i regnen. Nogle af dem har det faktisk bedst i regnvejr. Det er de største af dem.”

”Vi må altså håbe at det er dem der lever her?”

”Hvis vi vil undgå at møde dem,” sagde Breke drillende.

”Kan vi så få et bål i gang?” bad Sylgja der var i tvivl om hvordan hun ville have det med at møde en vild trolde.

”Det må vi hellere,” sagde Breke. ”Kom her, du kan tænde op, så finder jeg noget vi kan varme over ilden.”

Sylgja satte sig ved bålstedet og tændte op. Breke var den eneste der altid havde behandlet hende som en kapacitet. Måske handlede det om at hun var hans storesøster. Det var trods hende der havde slæbt rundt på ham da de var børn. Nogle ville hævde at de stadig var det, men som syttenårig var der ikke mange piger der stadig levede ugifte, og de der gjorde, var som regel stærke selvstændige kvinder der brugte tresinernes urter for at undgå at blive gravide. Den slags bekymrede ikke Sylgja. Indtil videre var den eneste mand der fik lov til at komme nær hende Breke, og han kunne næppe kaldes en mand endnu med sine tolv år.

”Vi når nok ikke frem til en by før i morgen,” sagde Breke med undskyldning i stemmen.

”Det gør ikke noget,” trøstede Sylgja.

”Jeg ved du gerne ville have været med til at pynte op.”

”Ved du hvad Breke? Det vigtigste for mig er at vi to er sammen. De sidste år har vi været adskilt det meste af tiden, og til sommersonhvervsfesterne har jeg end ikke kunnet se dig gå forbi sammen med de andre Aut Vitre folk. Nogle gange har jeg følt mig helt udenfor, selv om de andre altid har været søde til at fortælle. Det er ikke det samme at være med på den måde.”

”Selvfølgelig ikke, måske er det mere mig der er skuffet end dig, undskyld.”

”Du behøver ikke undskylde over for mig. Hvis det ikke havde været for dig og din position, var jeg blevet ædt af mider for flere år siden, eller jeg var blevet efterladt som en krøbling i hjørnet af vores forældres hus. Ingen har brug for en krøbling.”

”Jeg har brug for dig,” sagde Breke og gav søsteren et kram.

Hun tog imod krammet og nød den friske vind i ansigtet.

Sølvhvervsdagen 558

”Sporene er tydelige,” sagde Breke.

”Vi har altså en trold i hælene.”

”Den går snarere rundt i området og leder efter mad.”

”Og nu har den fået farten af os.” Sylgja gøs ved tanken.

”Det ved vi ikke,” beroligede Breke.

”Men du tror det?”

”Jeg tror snarere at det er os der har farten af den.”

”Hvordan det?”

”Trolde var her først. Vi har bare set dens spor.”

”Hvad gør de lokale med trolde og gobliner?”

”Hvad mener du?”

”Der bor folk udenfor byerne?”

”Ja.”

”Hvordan undgår de at blive spist eller dræbt af trolde og gobliner?”

”De ... øh, det ved jeg faktisk ikke. Måske skjuler de sig.”

”Hvor? I deres små gårde? Det vil ingen beskyttelse give dem mod en stor trold, og gobliner kan komme ind alle vegne. Husker du ikke hvordan vi barrikaderede os i langhuset når det var goblinnat?”

”Jeg var så lille,” sagde Breke til sin undskyldning.

”Måske er der længere mellem bæsterne end vi tror, og de er måske bange for mennesker.” Sylgja håbede at hun havde ret.

”En trold er ikke bange for noget,” fastslog Breke.

”Den er bange for ild.”

”Så folk holder dem væk med et bål?”

”Muligvis.”

”Du ved ligeså godt som mig at det ikke holder,” sagde Breke og påpegede at der fandtes trolde som opsøgte ild for at få varmen.

”Hvorfor skulle det så være?” spurgte Sylgja.

”Jeg ved det ikke,” sagde Breke og rettede på sig. ”Det eneste der er sikkert, er at der er trolde her, og der bor folk på ensomt beliggende gårde der ikke er blevet ædt.”

Breke forstod søsterens undren. I en verden fuld af monstre var det svært at forstå hvordan nogen valgte at bo ude på landet. På vejen fra Lyngø til Gaistholm var de kommet forbi et ensomt beliggende skur, hvis ejer var blevet dræbt af en trold som tilmed havde forsøgt at dræbe Breke.

Han drømte stadig om mødet nogle gange. Aldrig havde han været så tæt på at blive fanget og ædt. Faktisk var han sikker på at det var endt med netop det, hvis trolden havde dæmpet sine brøl der havde afsløret dens position.

Odulf var blevet nødt til at dræbe den før den fik ram på dem. Siden havde den været standard for Brekes opfattelse af trolde. Og gobliner kendte alle jo til. De optrådte i alle historier, og han havde været med til at jage dem når de kom for tæt på dalen. Det underlige ved dem var at man kunne møde nogle der var mindre vilde. De handlede i byerne sammen med de evigt rejsende tresinere. I manges øjne var tresinere en større trussel end de tyvagtige gobliner. Den fordom kom dog især fra handelsfolk der så tresinerne som konkurrenter med deres karavaner og omrejsende gøglerier. At de havde et rygte som tyve og voldtægtsmænd hjalp ikke på deres popularitet.

Breke mente nu ikke at tresinerne udgjorde noget større problem. De var trods alt mest mennesker og aeloner med lidt gorwenz iblandt sig. Hvad der forstyrrede ham, var tanken om fritgående gobliner og trolde. Indtil Sylgja spurgte om de ensomme bønder, havde han været overbevist om at tresinerne klarede sig ved at være i store grupper, og det var nok noget af sandheden, men der levede også folk alene i skovene, og nær ved de civiliserede byer drev hyrder deres flokke af får og geder rundt hvor der var både ulve, bjørne og gobliner. Måske var de små bæster virkelig mere bange for mennesker end historierne lod ane. Selv trolde havde det med at holde sig fra civiliserede miljøer.

”Sæt dig ned,” kaldte Sylgja der havde fået tændt op i bålet.

Breke gik hen til hende og fandt sig en god sten at sidde på. Regnen var aftaget noget, og han kunne se lidt længere ud i mørket, og der så han noget han gerne havde været fri for.

”Vi har selskab,” sagde Breke lavt til Sylgja. ”Der står en trold ude i regnen.”

”Er du sikker?” spurgte Sylgja i det håb at der var tale om et træ der lignede en trold.

”Den er mindst to mand høj med lange ludende arme, et bredt ansigt med en mund fuld af en blanding mellem skarpe og flade tænder,” sagde Breke der ikke kunne afgøre om tænderne var bedst til kød eller rødder. De lange kløer kunne jo bruges både til at flænse et dyr eller grave i jorden. Han trak sit sværd med den ene hånd og ønskede at han havde haft sit skjold i den anden.

”Trolden er tæt på?” spurgte Sylgja fra bålet.

”Ja, den er mindre end tyve skridt fra os,” svarede Breke med blikket fastnaglet til det store bæst.

”Ret mig mod den,” sagde Sylgja og rejste sig op på det gode ben og støttede sig til sin stav med den svage arm. Med usikre skridt gik hun frem mod trolden der så måbende på pigen. Breke var nær ved at hoppe ind foran hende. En fornemmelse fik ham til at holde sig tilbage.

”Kan du tale vores sprog?” spurgte Sylgja og gik et par skridt frem mod trolden.

Breke havde travlt med at se på uhyret og kunne ikke hjælpe hende, hvis hun faldt over noget. Han blev forbløffet da Sylgja slog over i et andet gutturalt sprog. Hun talte til trolden på et sprog som Breke kun havde hørt under træningen i troldejagt. Trolden svarede tilbage.

”Taler du med trolden?” spurgte Breke.

”Den beder dig om at lægge sværdet væk,” sagde Sylgja. ”Lad være med at indvende noget. Du kan alligevel intet gøre, hvis den først angriber. Stik sværdet i skeden. Du kan hurtigt trække det, hvis det bliver nødvendigt.”

Trolden sagde noget mere og rykkede nogle skridt baglæns.

”Den vil ikke slås,” sagde Sylgja.

”Hvad laver den her?”

Sylgja sagde noget til trolden der svarede hende.

”Den har en unge som er sulten,” sagde Sylgja. ”Hvis vi lader den i fred, vil den ikke gøre os noget. Der er gode fisk i floden.”

Trolden stod passivt ude i regnen og så ud til at være ligeglad med vejret. Den måtte være en af de flodtrolde som fiskere fortalte om.

”Den vil vide om vi har tænkt os at jage fisk,” sagde Sylgja efter yderligere snak med trolden. ”Jeg sagde at vi har alt hvad vi skal bruge med os.”

”Og det er den tilfreds med?” spurgte Breke der bemærkede at trolden holdt hånden ud mod noget bag sig.

Sylgja snakkede noget mere med trolden der forblev på sikker afstand af dem. Den var så truende at se på med sin store tænder og lange kløer at Breke havde svært ved at gennemskue hvad den i øvrigt udtrykte. Efter at have vekslet flere ord sagde Sylgja noget blidt, hvorpå trolden vendte om og traskede bort ned mod floden.

”Hvad var det den sagde?” spurgte Breke.

”Hun ville gå ned til floden og jage fisk sammen med sin unge,” sagde Sylgja med et smil.

”Du omtaler den som hun?”

”Ja, lagde du ikke mærke til at det var en huntrold?”

”Oh jo, det var svært at overse.” Breke blev helt forlegen ved at tænke på troldens kvindelige træk.

”Du er virkelig kun tolv år,” lo Sylgja. ”Det er ikke alle arter der klæder sig i lige så meget tøj som os mennesker.”

Breke var glad for at hun ikke kunne se hvor rød han var blevet i hovedet.

”Hvad skal vi gøre?” spurgte han.

”Den gør os ikke noget, hvis vi holder os fra den,” sagde Sylgja og humpede tilbage til bålet. ”Lad os få noget mad. Du sagde at vi kan se ned til byen herfra?”

”Der er god udsigt nu hvor regner holder inde,” bekræftede Breke. ”Vi vil kunne se lysene fra byen i aften.”

”Det må være noget af et syn,” sagde Sylgja med længsel efter noget hun aldrig ville opleve.